

- Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende - 51e JAARGANG nr.24
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 11 JUNI 1961

Vroegere Wetterse

Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd

- SLOT -

Nadien trok hij met z'n meubel bij den Tate Baerckmans binnen in 't café op den hoek, om daarna naar huis te gaan om op een passende klant te wachten en 't spel zolang in de werkstal te hangen...(onleesbaar)

Nog lang en veel zou er van een lollekensheer als Mone was te vertellen zijn, daarom wil ik U er nog een ten beste geven.

Zekere keer kwam hij in zijn stamcafé binnen en klaagde van krampen in zijn rug. Hij bestelde twee druppels aan Liesken aan wie hij zijn beklag deed. Dezelfde namiddag, gelijk hij aan 't werk bezig was op de Aard, viel hij opnieuw bij Geertjes binnen, nog steeds pijnlijke smoelen trekkend. Hij bestelde opnieuw een paar bedarende druppels uit de fles.

“Wad es dá toch mee ou ?” vroeg Lietje. Mone wrong en draaide zich nog meer en wist waarlijk niet, waar hij het had van de ongemakken. Eindelijk speelde hij zijn vest uit en tastte met zijn hand onder zijn hemd en wat raadt ge ? “'k Heb ze vast !” zei Mone en daar haalde hij waarachtig een muis van zijn blote rug, die hij ter plaatse had kunnen “kierogen”.

't Schijnt dat hij diezelfde morgen weer doende was geweest met al zijn beesten, welke hij aan 't verzamelen was, samen te brengen in bokalen, en flessen, alsook natuurlijk zijn ratten en muizen, want 14 dagen nadien zou hij exposeren op de Dries zelf.

Later kon ik de bewijzen zien dat Mone een zwak had voor soortgelijke dieren, namelijk op een oude foto, in 1911 genomen, staat hij met zijn kameraden uit “De Vriendenkring”, waarover ik het reeds had, getrokken, hij als directeur met de hoge “buize” op en de anderen als artisten verkleed en een zekere Jules De Winter, die toen de grote attractie was met zijn gedresseerde geit.

't Was daar in de hof van Mme Libbrecht, rechtover onze oude Scheldebrug, dat Monde de eerste keer uitpakte met zijn menagerie. Een grote spandoek, waarop geschilderd stond “Cirque Belge” lokte toen menig bezoeker in de luthof, en de opbrengst kwam ten goede voor een goed werk.

Ik liep met deze vertelling de zaken wel enkele jaren vooruit, maar 't was om u te zeggen hoe het begonnen is. Nog dikwijls kwam hij op die eerste vertoning terug, wanneer ze samen eens goed waren gezeten bij Geertjes en als onze Sicamber eens lichtjes aangevezen was en hij met zijn pollepel de mannen had geamuseerd, kondt ge gerust zijn, dat hij niet stopte met één liedje want ook van zijn pekelharing gaf hij katoen :

*“Pekelharing rink tink tink,
't is de kracht van 't leven.
Pekelharing, rink tink tink,
Sloat 'n in ou keel...”*

Geheel het caféken zong toen mee.

“'t Is spijtig, dat ik toch niet rijk ben”, zegde hij dan met 'n gemaakte zucht, “maar halei, ge weet toch niet”, zegde hij telkens als hij wat in 't plezier zat. “Als er ene van mijn jongens van zijn leven moest bisschop worden, dan riskeer ik nie meer”.

Het moet rond Wetteren-Kermis van 1929 geweest zijn, dat de Sicambers weer samen zaten op een vergadering in hun lokaal, dat Mone met een voorstel voor den dag kwam, waar men wel enigszins van verwonderd scheen te zijn, gezien de meeste leden nog allemaal in de fleur van hun leven waren.

Hij stelde voor dat bij het afsterven van een lid, deze zou plechtig begraven worden met het muziek en het vaandel van de Sicambers in de lijkstoet. Het voorstel werd met algemene stemmen aangenomen en niemand dacht er nog verder aan, of had niet het minste voorgevoel dat een besluit, zo pas genomen, nog het zelfde jaar zou van kracht worden.

's Anderendaags was dat weeral vergeten en ook Mone was intussen druk doende aan het timmerwerk, welke hij had aanvaard, voor de parochiekerk van de H.Thesia op Overbeke en had ook nog andere werkjes verricht, hier en elders, toen men zekere dag vernam, dat Mone er erg aan toe was en hij ziek op zijn bed lag gekluisterd.

Dit zou helaas het laatste zijn, want op 18 november van het zelfde jaar verwisselde hij het tijdelijke met het eeuwige en dit na een kortstondige ziekte. Zijn liefhebbend vrouwken bleef alleen achter met 6 minderjarige